

ПЕРША НЕДІЛЯ ВЕЛИКОГО ПОСТУ

Людина, яку Бог створив доброю, зіпсувала свою природу, не послухавшись Його. Так вчинили Адам і Єва в раю. Біблія вчить, що всі люди народжуються з цим гріхом, який є успадкованим, а не скоєним, хоча Катехизм зазначає, що ми не знаємо, як він передається.

Святий Павло ставить Ісуса Христа як нового Адама, на противагу старому, який згрішив на початку. Так само, як через гріх прийшла смерть, через Ісуса прийшло нове життя. Це нове життя проявляється в силі Ісуса над гріхом і дияволом.

Сьогоднішнє Євангеліє показує нам Ісуса, який перемагає спокуси.

Єва була обманута хитрістю змія, але Христос викрив омани спокусника. Ця сила Ісуса, яка дозволяє йому перемогти злого і всі його спокуси, передається також християнам. Тому зло ніколи не є обов'язковим. У цьому сенсі варто звернути увагу на те, як працює психологія спокуси.

Книга Буття описує шлях, яким спочатку Єва, а потім Адам зазнають поразки. Коротко кажучи, він полягає в наближенні до зони небезпеки, діалозі зі спокусою, сумніві в доброті божественних заповідей і, нарешті, привабливості тимчасовим благом, яке ми ставимо вище доброти Бога.

Молитва на основі цієї розповіді може допомогти нам розробити стратегії для подолання спокуси. Хоча, зрештою, це є даром Божим, про який потрібно просити, як ми робимо це щодня, молячись «Отче наш»: «Не введи нас у спокусу».

Усвідомлення реальності первородного гріха та його наслідків для нас допомагає нам визнати свою слабкість. Тільки якщо ми усвідомлюємо реальність гріха, ми можемо зрозуміти, від чого ми спасенні.

Від чого нас рятує Бог? Щоб відповісти на це питання, спочатку потрібно усвідомити реальність гріха в нас. Ми не винні в первородному гріху, але він залишив у нас схильність до зла, яка, якщо ми не будемо пильні, приведе нас до вчинення особистих гріхів. Вони ніколи не мають виправдання.

Однак Бог дав нам щось краще: своє прощення. Коли людина намагається виправдати себе, прагнучи уникнути відповідальності, вона закриває шлях до виправдання Богом. Тільки визнаючи свій гріх, людина може відкритися Божому милосердю.

Ми говоримо це перед причастям, бо причастя – це не право, а дар, подарунок: «Я не гідний...».